

Arrest

nr. 40 747 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VERMEIREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 december 2008 en heeft zich op 3 december 2008 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 januari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 september 2009.

1.3. Op 27 november 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 november 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Kirkuk in Centraal-Irak. Uw vader, Hassan Qader Ismail, zou een streng islamitische man zijn die carrière heeft gemaakt binnen de Islamitische Partij "Bezutnawa Islami". Hij zou zijn kinderen zeer streng hebben opgevoed. Regelmatig werden u, uw broers en zussen geslagen. Uw oom langs moederskant zou jullie gezin regelmatig hebben bezocht. Toen u zeven was, zou u besloten hebben met uw oom naar Noord-Irak te verhuizen. Uw oom zou u, op een moment dat uw vader niet thuis was, hebben meegenomen naar zijn dorp Tchwarkurna, in de regio Raniya, behorende tot de provincie Suleimaniya. Sinds die dag zou u nooit nog contact hebben gehad met uw achtergebleven familie in Kirkuk. U zou later vernomen hebben dat uw vader zeer boos was op u omdat u met uw oom naar Kurdistan was gevlucht. Uit vrees voor represailles vanwege uw vader zou u ondergedoken hebben geleefd bij uw oom. Om de risico's beperkt te houden, zou u niet naar school zijn gegaan en later ook niet hebben gewerkt. In 2003 zou uw oom een kiezelwasserij zijn beginnen uitbaten. U zou hem regelmatig hebben vergezeld naar zijn wasserij maar er niet hebben gewerkt. In 2005 zou uw oom zijn overleden. In februari 2006 zou uw vader - die intussen een parlementair ambt bekleedde - u zijn komen opzoeken in Tchwarkurna. Uw vader, die vergezeld was van enkele lijfwachten, zou u hebben gevraagd terug te keren naar uw ouderlijk huis. U zou eerst hebben toegestemd, maar toen u naar buiten ging, zou u snel zijn weggelopen. Uw vader zou u vanuit de verte hebben beschoten waarbij u gewond raakte aan de knie en de voet. U zou er nog in geslaagd zijn om tot aan de hoofdweg te geraken waar u het bewustzijn verloor. Later zou u door uw tante en enkele dorpsgenoten zijn aangetroffen waarna zij u naar het ziekenhuis van Raniya brachten. U werd hier geopereerd en diende ongeveer gedurende 45 dagen te herstellen. In juni 2006 zou u op een gegeven moment hebben vastgesteld dat uw vader opnieuw bij u thuis was langsgekomen. Van zodra u dit had opgemerkt zou u zijn weggelopen. Opnieuw zou u zijn beschoten door uw vader, die u deze keer evenwel niet wist te raken. Na dit laatste incident zou er een periode zijn verstreken zonder noemenswaardige problemen. In oktober 2008 zou er een brief zijn aangekomen in het huis van uw tante. In deze brief zou uw vader hebben geschreven dat u diende terug te keren naar huis want dat hij u anders zou doodschieten. Nadat uw tante u deze brief had voorgelezen, zou u besloten hebben het land te ontvluchten. Op 16 november 2008 zou u vanuit Zakho naar Istanbul (Turkije) gereisd zijn, waar u op 20 november 2008 aankwam. Op 25 november 2008 zou u vanuit Istanbul naar België zijn gereisd waar u op 1 december 2008 aankwam. Op 3 december 2008 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele wijze uw identiteit kan staven. U verklaarde in dit verband dat u uw Iraakse identiteitskaart in België verloren bent geraakt en dat uw bewijs van nationaliteit zich bij uw familie in Kirkuk bevindt. Omwille van de problemen die u met name met uw vader heeft, zou u deze niet kunnen laten opsturen (zie gehoorverslag CGVS, p 2). Hierdoor kan u niet aantonen dat u bent wie u beweert te zijn, met name de zoon van een zekere "Hassan Qader Ismail", een parlamentslid voor de Islamitische Partij. Dat u er niet in slaagt, op welke wijze dan ook, een begin van bewijs voor te leggen van uw identiteit, hoewel u wel degelijk nog contact heeft met uw tante in Noord-Irak, bij wie u sinds uw zevende altijd heeft ingewoond, is hoogst opmerkelijk.

Verder legde u een aantal verklaringen af die twijfels doen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u dat u vanaf uw zevende tot de dag dat u gevlucht bent uit Irak onafgebroken ondergedoken leefde in het huis van uw oom. Zo zou u nooit naar school zijn gegaan en u zou evenmin ooit hebben gewerkt. U kwam zelden of nooit buiten en als u wel naar buiten ging, zou het altijd onder begeleiding zijn geweest van uw oom. Dit alles uit vrees voor uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Toen u werd gevraagd hoe u zich gedurende al die jaren bezighield, antwoordde u weinig overtuigend dat u meestal binnen bleef en dat u vanaf 2003 ook af en toe uw oom vergezeld als die ging werken in zijn kiezelwasserij. Verder zou u af en toe ook naar het centrum van de stad zijn gegaan om te winkelen (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Het is echter weinig geloofwaardig dat u vanaf uw zevende, dus bijna tien jaar in totaal, onafgebroken ondergedoken zou hebben geleefd, temeer u gedurende al die tijd nooit werd lastiggevalen of verontrust door uw vader. U verklaarde immers dat uw vader u pas voor het eerst in februari 2006 weer heeft lastiggevalen.

In hetzelfde verband is het dan ook weinig geloofwaardig dat uw vader, indien hij dat werkelijk zou hebben gewild, u niet eerder zou hebben kunnen traceren. U verbleef immers bij familie

langs moederskant. Aangezien u zelf aangaf dat uw oom (de broer van uw moeder) af en toe in Kirkuk op bezoek kwam en dat hij u meenam op een ogenblik dat u met uw moeder thuis was, kan het voor uw vader niet zo moeilijk zijn geweest om de link te leggen met uw oom. Overigens, zou het niet meer dan logisch zijn dat uw vader - mocht hij werkelijk naar u op zoek zijn gegaan - eerst zou informeren bij familie en al snel bij uw oom zou zijn terechtgekomen. Met andere woorden, dat u gedurende bijna tien jaar niks van uw vader zou hebben gehoord, wijst geenszins op het feit dat hij actief naar u op zoek was om wraak te kunnen nemen.

Dient ook aangestipt dat het zeer merkwaardig is dat uw vader bij de eerste aanslag zijn doel gedeeltelijk heeft gemist, tenminste indien hij u werkelijk met harde hand had willen meenemen of misschien zelfs had willen ombrengen. Immers, hij was gewapend én vergezeld van maar liefst vier lijfwachten maar slaagde er desondanks niet in om de achtervolging in te zetten toen u het plots op een lopen zette. Deze gang van zaken is weinig realistisch. Overigens, aangezien u maar tot aan de hoofdweg zou zijn geraakt, waar u bewusteloos zou zijn neergevallen, kon het voor uw belagers niet zo moeilijk zijn geweest de achtervolging in te zetten en u alsnog te vatten. Het is dan ook meer dan opmerkelijk dat uw vader na het eerste schot al onmiddellijk de strijd zou hebben gestaakt en u gewoon zou hebben laten wegllopen zonder verdere actie te ondernemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

Voorts, met betrekking tot de dreigbrief, verklaarde u dat deze wellicht nog bij uw tante, in Noord-Irak, is achtergebleven. Even later verklaarde u dat u het eigenlijk niet goed weet waar de dreigbrief is terecht gekomen. Op de vraag waarom u de brief niet heeft meegenomen toen u uit Irak vluchtte, antwoordde u dat "u er niet aan had gedacht dat de brief van belang was voor uw zaak" (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit is totaal onbegrijpelijk. Immers even daarvoor had u nog uitdrukkelijk gezegd dat de dreigbrief voor u de concrete vluchtaanleiding uitmaakte en is dit zowat het enige schriftelijke bewijs van de door u aangegeven problemen met uw vader.

Verder is het opmerkelijk dat u van de feiten die u zijn overkomen, meerbepaald de twee beschietingen door uw vader en de dreigbrief die hij had verstuurd, nooit aangifte heeft gedaan bij uw lokale autoriteiten. U verklaarde hierover enkel dat dit geen zin had aangezien uw vader een machtig man was tegen wie men niets kan beginnen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en p. 9). Deze uitleg kan niet overtuigen aangezien uw vader van Kirkuk afkomstig is en men er bijgevolg redelijkerwijze van kan uitgaan dat hij in Tchwarkurna (Noord-Irak), wat valt onder het Koerdische autonome bestuur, zijn invloed niet in dezelfde mate kan laten gelden. U had op zijn minst stappen kunnen ondernemen om de feiten te melden bij de plaatselijke politiediensten. Dat u geen hulp of bescherming zou kunnen krijgen omwille van de status van uw vader is dan ook een zeer voorbarige redenering.

Vervolgens verklaarde u nog dat u pas na ontvangst van de dreigbrief ten volle beseftte dat uw vader u naar het leven stond. Vóór u deze brief had ontvangen geloofde u dat uw vader u enkel wat probeerde bang te maken (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Nochtans had uw vader u in 2006 twee keer beschoten waarbij u de eerste keer gewond naar het ziekenhuis diende afgevoerd te worden. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u niet reeds in 2006 beseftte dat uw vader u om het leven wilde brengen. Overigens, mocht u er niet zijn van uitgegaan dat uw vader u naar het leven stond, dringt de vraag zich op waarom u dan tien jaar lang zou zijn ondergedoken, zonder naar school te kunnen gaan of een job te kunnen uitoefenen. Uw relaas houdt op dit punt geen steek.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas in een ongeloofwaardig daglicht gesteld.

Voorts wenst het CGVS op te merken dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u - weliswaar afkomstig uit Centraal-Irak - vanaf uw kinderjaren onafgebroken in Noord-Irak heeft geleefd en dat uw band met Kirkuk (Centraal-Irak), de stad waar u zou zijn geboren, zeer beperkt is. U werd opgenomen in het gezin van uw oom en heeft uw leven uitgebouwd in Tchwarkurna (Noord-Irak) en niet in Kirkuk (Centraal-Irak). Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tot slot, u legt een attest voor van verlies van documenten in België. Dit stuk doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en kan de appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève, voert verzoeker aan dat voornoemd artikel wordt geschonden wanneer de bestreden beslissing stelt dat zijn asielaanvraag ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat-generaal geen verband houdt met de criteria van het Verdrag, dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing van zijn vrees voor vervolging. Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is en steunt zich hiervoor niet alleen op zijn uitgebreide persoonlijke ervaringen, doch ook op de hedendaagse situatie waaruit blijkt dat in zijn thuisland nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, voert verzoeker aan dat een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt en onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.3. De Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij op geen enkele wijze zijn identiteit kan staven, hij een aantal verklaringen aflegde die twijfels doen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, en omdat uit zijn verklaringen blijkt dat hij weliswaar afkomstig is uit Centraal-Irak maar vanaf zijn kinderjaren onafgebroken in Noord-Irak heeft geleefd en zijn band met Kirkuk, de stad waar hij zou geboren zijn, zeer beperkt is. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt derhalve dat verzoekers asielaanvraag niet werd afgewezen omdat het aangevoerde relaas en de beweerde vervolgingsfeiten geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, zoals verzoeker beweert in het verzoekschrift.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Waar verzoeker stelt dat hij in zijn thuisland een vervangingsdocument heeft opgevraagd van zijn identiteitskaart merkt de Raad op dat hij een niet-vertaalde kopie van een Iraakse identiteitskaart, afgeleverd in Kirkuk, bij zijn verzoekschrift voegt. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen vertaling bijvoegt betreft het slechts een kopie van een document dat niet in aanmerking kan worden genomen vermits fotokopieën met het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk kunnen gemanipuleerd worden waardoor de authenticiteit van het document niet kan worden nagegaan. Verzoeker geeft ook geen uitleg op welke wijze hij dit document heeft bekomen. Derhalve stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden in gebreke blijkt zijn identiteit en afkomst uit Centraal-Irak aan te tonen. Overigens blijkt dat verzoeker stelt dat hij geboren is op 5 juli 1992, hetgeen ook vermeld staat op de identiteitskaart, terwijl uit onderzoek blijkt dat verzoeker minstens 20,6 jaar is en vermoedelijk ouder dan 21 jaar (administratief dossier stuk 7).

2.7. Waar verzoeker poneert dat er geen reden is om aan zijn verklaringen te twijfelen, met name dat hij vanaf zijn zevende jaar – dus bijna tien jaar – onafgebroken ondergedoken zou hebben geleefd en

gedurende al die tijd nooit werd lastiggevallen of verontrust werd door zijn vader, merkt de Raad op dat het niet volstaat om een ongeloofwaardig en onrealistisch relaas, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing, te herhalen teneinde de Raad te overtuigen van de waarachtigheid van dit relaas. Ook waar verzoeker stelt dat hij kon weglopen toen zijn vader hem in februari 2006 zou zijn komen halen bij zijn tante en zijn vader van ver op hem schoot en aldus gedeeltelijk zijn doel miste, dient te worden vastgesteld dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers vader die hem kwam ophalen vergezeld van vier personen er niet in geslaagd zou zijn verzoeker mee te nemen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker voorhoudt dat hij gewond was en bewusteloos neerviel. Dat zijn vader die de moeite neemt om vanuit Kirkuk samen met lijfwachten af te reizen teneinde zijn zoon te dwingen met hem mee te komen, zich zou laten afschrikken door enkele dorpelingen is evenmin geloofwaardig. Verzoeker beperkt zich ook hier tot een loutere herhaling van zijn relaas en legt daarenboven geen enkel begin van bewijs voor van zijn opname in het ziekenhuis, naar aanleiding van dit incident. Verder is het merkwaardig dat zijn vader hem dan een tweede keer zou zijn komen halen in juni 2006 maar zich beperkte tot de boodschap aan verzoekers tante dat hij moest terugkeren of dat hij anders zou vermoord worden. Ook de dreigbrief die zijn vader achteraf zou hebben opgestuurd, en die door de tante van verzoeker werd voorgelezen omdat hij analfabeet is, wordt niet voorgelegd niettegenstaande deze bij zijn tante zou zijn achtergebleven. Het feit dat volgens de verklaringen van verzoeker zijn vader zo volhardt in zijn opzet verzoeker terug naar huis te halen staat haaks op de vaststelling dat zijn vader gedurende al die jaren niets heeft ondernomen om zijn zoon terug te krijgen. Dat verzoekers vader al die tijd niet zou geweten hebben waar verzoeker verbleef, zoals hij in zijn verzoekschrift bevestigt onder het kopje “met betrekking tot de feiten”, en dit pas vernam na het overlijden van zijn oom bij wie hij al die tijd zou hebben geleefd is naar het oordeel van de Raad niet ernstig. Temeer uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder op de hoogte was van zijn verblijf in het huis van zijn oom, de broer van verzoekers moeder (gehoor, p. 5). Noch het overlijden van zijn oom noch het feit dat de verkiezingen, waar verzoekers vader aan zou hebben deelgenomen, afgelopen waren, kunnen als geloofwaardig argument worden aanvaard voor de blote bewering dat verzoekers vader meer dan 10 jaar zou hebben gewacht om zijn zoon weer op te eisen. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker of zijn tante op geen enkel ogenblik de hulp of bescherming hebben ingeroepen van de Koerdische autoriteiten en dat verzoekers verschoning, namelijk dat hij dit nagelaten heeft omdat dit geen zin had aangezien zijn vader een machtig man is, geen verklaring kan bieden voor dergelijk gedrag. Ook zijn argument dat hij een “terechte afweging” heeft gemaakt, dat een aangifte een extra reactie vanwege zijn vader zou ontlokken en dat hij naar alle waarschijnlijkheid geen passende hulp of bescherming zou krijgen, kan de Raad niet overtuigen. Er waren, blijkens verzoekers relaas, van de twee aanslagen op zijn leven in 2006 dorpelingen getuige, die hem overigens hulp hebben geboden, de opname in het ziekenhuis en de dreigbrief 2 jaar later; derhalve voldoende objectieve elementen en getuigen om naar de politie te stappen en klacht in te dienen tegen zijn vader. Hetgeen verzoeker heeft nagelaten. Dat zijn vader een machtig man is, is een blote bewering, en dat een klacht meer kwaad dan goed zou doen, is puur speculatie. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen, wat in casu niet het geval is.

Waar verzoeker betoogt dat rekening dient gehouden te worden met de bijzondere culturele opvattingen en een asielinstantie toch zou moeten weten dat families totale overgave van gezag aan vader, oudere broers, koran en geloof eisen en straffen in die maatschappij, godsdienst en cultuur schering en inslag zijn en er onvoldoende vragen gesteld werden in verband met de positie van de vader in het politieke landschap welke hem toelaten om de macht van deze persoon te beschrijven en na te gaan, wijst de Raad erop dat verzoeker zich enerzijds beperkt tot een ongestaafe retoriek en niets hem belet, middels zijn verzoekschrift om meer uitleg te verschaffen over de persoon van zijn vader, hetgeen hij nalaat. Overigens blijkt uit de nalezing van het gehoorverslag dat verzoeker uitgebreid de kans heeft gekregen en die ook heeft genomen om de politieke positie van zijn beweerde vader en zijn achtergrond toe te lichten (gehoor, p. 3, 9-10).

Dienaangaande kan worden vastgesteld dat verzoeker wel nog contact heeft met zijn tante vermits hij zijn “vervangingsdocument” kon laten opsturen en de vraag kan gesteld worden waarom hij dan geen kopie van de dreigbrief of een attest van het ziekenhuis kon laten opsturen.

2.8. Gelet op verzoekers gebrek aan objectief bewijs met betrekking tot zijn identiteit en zijn afkomst, en zijn ongeloofwaardig relaas kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maakt de verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

2.10. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Inzake de aangevoerde schending van de rechten van verdediging merkt de Raad op dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve procedure. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht overigens niet toe op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS